

Voor mijn vier slimme, grappige, mooie, boekenliefhebbende kinderen - Isaiah, Nate, Ella en Luke. Er zijn geen woorden voor hoeveel ik van jullie hou.

Spreuken 3:5-6

ISBN 978 90 00 39017 5

ISBN 978 90 00 39018 2 (e-book)

NUR 285

© 2023 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *Thin Air*

oorspronkelijke uitgave © 2023 Razorbill, an imprint of Penguin Young Readers

Group, a division of Penguin Random House LLC

www.bestofyabooks.nl

Tekst © 2023 Kellie M. Parker

Vertaling Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp Lennart Wolfert

Zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

1

MAYDAY, MAYDAY, MAYDAY

22 juni, 00.06 uur, zeven uur na opstijgen

Het is doodstil in de passagierscabine, op het lage, aanhoudende ronken van de vliegtuigmotoren onder de vleugels na. Het geluid, dat als een wesp in mijn oor zoemt, werkt me op mijn toch al geïrriteerde zenuwen en is bijna net zo ontregelend als alle gebeurtenissen sinds de stewardessen die afschuwelijke brieven uitdeelden. Bijna, maar net niet helemaal.

Mijn voeten zakken weg in de vloerbedekking. Ik omklem met bevende vingers de zware glazen presse-papier en til hem geruisloos van het bureau, dat een blad heeft van wortelnotenhou (mijn vader had zo'n bureau in zijn werkkamer thuis), *nét* iets mooier dan een plastic uitklaptafeltje. Dit soort luxe zou normaal gesproken misplaatst lijken op een kruishoogte van 12.800 meter, alleen is dit geen normale trans-Atlantische vlucht; verre van.

Een gordijn van haar ontsnapt vanachter mijn oor en valt over mijn wang, waardoor ik niet meer opzij kan kijken. Met bonzend hart strijk ik de lok terug. Ik hou het provisorische wapen stevig vast. Ledstrips langs de vloer en gedimde plafondverlichting zorgen voor een zachtgeel schijnsel in de verder duistere ruimte. Het had knus kunnen zijn als er geen lijken in een cabine boven waren weggemoffeld.

Vóór dit uitstapje had ik nog nooit een dode gezien. Misschien doordat ik op kostschool zit en niet naar de uitvaartdiensten voor familieleden kon. Of misschien doordat de verbroken relaties van mijn moeder tot gevolg hadden dat zij en ik er niet meer voor werden uitgenodigd.

Je hoort altijd dat een dode zo stijf, koud en wasachtig is, maar niemand heeft het over die eerste momenten als de huid nog warm is en het lijkt alsof je diegene maar even door elkaar hoeft te schudden om hem of haar weer tot leven te wekken. De ogen verraden het: ze worden glazig en leeg. Er is niemand meer thuis daarbinnen.

Mijn keel wordt dichtgeknepen bij de gedachte, maar ik dwing mezelf te slikken. Degenen die we al hebben verloren zijn niet meer te redden, maar de rest kan ik nog wél redden. Misschien.

Het besef dat ik bedrogen ben steekt harder dan die kwal die zich vorige zomer op Cape Cod om mijn been drapeerde. Mijn greep op de presse-papier verslapt en ik omklem hem weer stevig voordat hij met een verraderlijke klap op de vloer kan vallen. Het bewijs is overtuigend en hoe ik me ook voel, ik moet dit voor de rest van ons doen. Misschien is dit mijn straf, mijn moment van boetedoening en betaal ik nu eindelijk de prijs voor mijn fouten.

Misschien is dat de reden waarom de moordenaar juist mij erin heeft geluisd. Omdat ik alles weet van verraad.

Tranen prikken in mijn ogen. Ik veeg ze weg terwijl ik door de schuifdeur de volgende schemerig verlichte ruimte in loop. Pluchen stoelen en werkplekken met computers rijzen als zwarte spoken op uit de vloer, bereid om iedereen die dat wil een schuilplaats te bieden.

De glazen presse-papier is glad onder mijn vingertoppen, het

gewicht bevredigend zwaar in mijn hand. Wapens liggen niet bepaald voor het grijpen in vliegtuigen, zelfs niet in privéjets. De gedachte dat ik iemand met dit ding op zijn hoofd moet slaan maakt me misselijk, maar het is niet mijn bedoeling om iemand te doden, alleen om hem tijdelijk uit te schakelen.

Ik kom levend langs de werkplekken en loop op mijn tenen door naar de pantry en de voorraadkast aan de andere kant van de gang. Beelden van de afgelopen uren flitsen door mijn hoofd, maken mijn tred aarzelend en laten mijn vastberadenheid wankelen: Lily's rode haar, aan doffe huid geplakt, haar te oppervlakkige ademhaling. De blauwe plekken in haar hals.

Nee, daar mag ik nu niet aan denken. Ik richt mijn aandacht dus op haar laatste woorden voordat ze het bewustzijn verloor: *We hadden het mis.*

Bij de ingang van de eetzaal blijf ik staan. Iemand heeft een paar luikjes iets omhooggeschoven, zodat het eerste ochtendlicht in smalle bundels door de raampjes naar binnen valt. De grote tafel, die allang is afgeruimd na het diner van vanavond, glanst als een donkere vijver in het midden van de zaal. De stewardessen zouden hem nu waarschijnlijk voor het ontbijt hebben gedekt, als ze niet bewusteloos in een personeelscabine boven lagen.

Een schimmige gedaante die tegen de scheidingswand achterin geleund staat kijkt naar me als ik binnenkom en recht zijn rug. 'Hé,' fluistert hij. 'Waar is de rest?'

Hoe kan hij het vragen? Heeft hij niet door dat ik de slachtoffers al heb gevonden?

Ik wijs met mijn duim over mijn schouder, slik iets weg en neger het bonzen in mijn borst.

Zoals alles in het vliegtuig is ook deze ruimte bespottelijk luxu-

eus, maar niet enorm groot. Ik kan in een paar seconden bij hem zijn. En dan...

Mijn vingers verstrakken om de presse-papier. Dit is niet het moment om te gaan twijfelen.

2

LAATSTE OPROEP VOOR DE VLUCHT

Acht uur eerder, 21 juni, 16.04 uur

Mijn telefoon, weggestopt in de zak van mijn marineblauwe schoolblazer, meldt met een *ping* het zoveelste appje van Nikki. Ik besteed er geen aandacht aan, maar raap mijn koerierstas van de vloer en hang hem over mijn schouder. We vliegen met een privéjet, maar volgens de klok boven de gate hebben we al tien minuten vertraging. Ze zullen ons nu toch wel elk moment oproepen?

De laatste keer dat ik telde, waren we er alle twaalf. Zes duo's van zes particuliere kostscholen verspreid over de Verenigde Staten, en in onze bij elkaar vloekende geruite uniformen zien we eruit alsof er een Schotse kiltfabriek is ontploft boven de harde plastic stoelen in de vertrekhal. We zijn met verschillende vluchten vanuit onze steden naar luchthaven O'Hare bij Chicago gekomen, en het laatste tweetal is drie kwartier geleden gearriveerd.

Ik zou deze tijd éígenlijk moeten gebruiken om een inschatting van de concurrentie te maken, maar als de donkerharige grondstewardess achter de balie haar telefoon pakt, zwicht ik en diep mijn telefoon uit mijn zak op. Ik swipe langs het vergrendelscherm met de foto van Nikki en mij. Ze is net een model, met dat haar dat in door de zon gekuste golven bijna tot aan haar middel valt, haar wijd uiteenstaande ogen die een paar tinten blauwer zijn dan mijn

zeegroene en haar perfecte huid. Ze heeft een arm achteloos om mijn schouders geslagen, over mijn te steile rossig blonde haar. Het niet te missen sproetenwaas op mijn neus maakt dat ik eerder een project van het populaire meisje lijk dan haar bestie sinds ons elfde. Soms vraag ik me af of ik zonder haar wel populair zou kunnen zijn.

Hé, al lekkere jongens gespot?

Mijn knieën trillen als drillboren, maar toch glimlach ik. Natuurlijk is dat de grootste zorg van mijn beste vriendin. De andere leerling van mijn school, Dylan, leunt over de grijze armleuning tussen ons in en leest over mijn schouder mee.

‘Je hebt mij gespot,’ zegt hij, en hij knipoogt achter zijn brilletje met metalen montuur.

‘Ik ben er vrij zeker van dat ze het niet over jou had.’

Hij is zo dichtbij dat zijn schouder tegen de mijne drukt en ik zijn aftershave weer in mijn neus krijg, die sterke geur van een zeebries waar ik continu op getrakteerd word sinds ons vertrek uit Hartford vanochtend. Alleen jaren oefenen kunnen me ervan weerhouden te verklappen dat ik stiekem al sinds de brugklas smoorverliefd op hem ben.

Dat, plus het feit dat hij Nikki’s vriendje is.

Voordat ik een antwoord kan tikken, trekt Dylan de telefoon uit mijn hand en reageert in mijn plaats. **OMG, de lekkerste jongen zit vlak naast me.** Gevolgd door een sliert kusemoji’s.

‘Dylan, geef terug!’ gil ik. Te veel ogen draaien mijn kant op in de stille wachtruimte. Kennelijk heeft niemand van een van de andere scholen een sociaal leven, behalve misschien die meid van Lancashire Academy in Philadelphia. Olivia? De Bonhomme Stichting heeft ons persoonsbeschrijvingen gestuurd, en haar golvende blonde haar en puntgave huid komen overeen met de foto bij die

naam. Ze is zo ongeveer een kloon van Nikki. Als ze niet giechelend op haar telefoon zit, loert ze naar Dylan of werpt ze mij vuile blikken toe. Mooi zo. Als ze zich door hem laat afleiden, is ze minder geconcentreerd op wat de studiebeurscommissie van de stichting voor ons in petto heeft.

Ping. Weer een appje van Nikki. **Dylan, geef Em haar telefoon terug.**

Hij grinnikt hoofdschuddend en gehoorzaamt. ‘Hoe weten jullie tweeën dat toch altijd?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Besties sinds groep zeven. Wat had je dan verwacht?’

Het afgemeten tikken van hoge hakken op linoleum kondigt de komst van een stewardess aan, een vrouw van middelbare leeftijd met een keurig blond knotje, gekleed in een paars mantelpak van crêpestof. Ze wisselt een paar woorden met de grondstewardess en loopt dan door de slurf naar het toestel.

De grondstewardess pakt haar microfoon. ‘Dames en heren, dank u voor uw geduld. Het boarden van de vlucht van de Bonhomme Stichting naar Parijs gaat nu beginnen. Wilt u uw instapkaart bij de hand houden, alstublieft?’

Ik heb twee uur op het puntje van mijn stoel op deze mededeling zitten wachten, maar toch wordt mijn mond kurkdroog. Misschien omdat mijn toekomst van deze kans afhangt.

Je krijgt niet elke dag het aanbod mee te dingen naar een studiebeurs voor vier jaar, alle kosten inbegrepen, aan een gerenommeerde universiteit, ervaring opdoen als jeugdambassadeur voor een non-profitorganisatie én een mentor die je helpt na je studie, laat staan dat je voor die mededinging naar Europa zou mogen vliegen. Dat ik een deel van de zomervakantie thuis mis is een bijkomend voordeel, aangezien ik momenteel in feite geen huis heb.

Nog een geheim dat ik heb bewaard.

Twee weken in een duur hotel in Parijs klinkt veel aanlokkelijker dan in de Subaru Outback van mijn moeder kamperen, hoe je het ook wendt of keert. Een bos trekt langs mijn hals omhoog. Zelfs Nikki weet niet hoe erg het is.

Gelukkig heb ik dankzij mijn beurs voor Exeter in de herfst weer een dak boven mijn hoofd, als ik de zomer doorkom. Mijn moeder beweerde altijd dat mijn kostschooltijd de mooiste periode van mijn jeugd zou zijn, maar ze ging natuurlijk uit van haar éígen ervaring. Ze wordt nog steeds emotioneel als ze over Windsor-Dalton vertelt, alsof ze niets liever wil dan teruggaan in de tijd en die vier jaar daar blijven overdoen, al liet pap doorschemeren dat het niet allemaal rozengeur en schoolfeesten was. Had ze maar meer tijd in haar huiswerk en minder in haar sociale leven gestoken, dan hadden we nu misschien niet in een auto hoeven wonen.

‘Hè, hè.’ Dylan komt van zijn stoel. ‘Het feest kan beginnen.’

Ik neem nog even de tijd om een laatste appje aan Nikki te sturen en me te vermannen. **Instappen nu. Tot snel.**

Oké. Pas een beetje op Dylan voor me. xxx Haar antwoord komt zo bliksemsnel dat ik bijna voor me kan zien hoe ze languit op haar bed ligt, met haar telefoon in haar hand en niets beters te doen dan mijn leven volgen.

Schuldgevoel doorboort me als een bliksemschicht, en dan voel ik ook nog die gespannen zenuwen. Het gevoel waar ik me tegen moet verzetten sinds de bekendmaking van de deelnemers aan de competitie. Nikki had hier nu moeten zitten, dan had ze zelf over haar vriendje kunnen waken. Maar dan wijs ik mezelf erop dat zij deze kans niet nodig heeft. Haar ouders zijn schatthemeltjertijk.

Doe ik. xxx

Het kost een minuut extra, maar ik stuur mam nog snel een mailtje om haar te laten weten dat we gaan instappen. Appen zou veel efficiënter zijn, maar na de gedwongen verkoop van het huis heeft ze haar mobiele abo opgezegd om geld te besparen. Ze had het mijne ook moeten opzeggen, maar ze zei dat ze al genoeg stress had zonder dat ze over mij hoefde in te zitten. Ze zal nu wel in de bieb zitten, zoals meestal, om op een computer daar naar een baan te zoeken. Ze heeft het afgelopen halfjaar nog niets gevonden, maar ze doet haar best. Het valt niet mee als je alleen maar ‘cheerleader op de middelbare, huismoeder, en geflopt als zelfstandig verkoper vanuit huis’ op je cv kunt zetten. Die dozen met afgrijpselijke stretchleggings zijn langer meegegaan dan de meeste meubelstukken die we hadden, maar ze waren dan ook duurder dan onze meubels. Ik durf te zweren dat mam huilde toen ze ze ten slotte bij die arme, nietsvermoedende medewerkers van de kringloop moest dumpen.

Ze had mijn vader moeten opsporen toen hij stopte met het betalen van de kinderalimentatie, twee jaar geleden, maar destijds wilde ze alleen maar van hem af zijn, en ik kan het haar niet kwalijk nemen. Er is geen betere manier om je gezin, nee, je dóchter, duidelijk te maken dat ze er niet toe doet dan weigeren haar financieel bij te staan. Pap is vertrokken toen ik in groep zeven zat, het jaar dat ik naar Exeter ging, alsof ik het enige was wat hem aan mam bond, en aangezien het een ‘minnelijke’ scheiding was, werd het betalen van alimentatie niet door de rechtbank opgelegd. Ik zag hem een paar jaar regelmatig, tot mam hem uiteindelijk zo woest maakte met haar roekeloze geldverspilling dat hij gewoon een soort van verdween, met verjaardagskaarten en betalingen en al. Ik zei nog een tijdje tegen haar dat ze haar zus of mijn oma om hulp moest vragen, maar dan raakte ze gestrest en klapte dicht, dus zeg ik er maar niets meer over. En pap... is nu alleen nog maar een verre herinnering.

Als ik opkijk, is Dylan halverwege de rij voor de slurf. Ik stop mijn telefoon weer in mijn zak en ga staan voordat me te binnen schiet dat mijn instapkaart nog in mijn tas zit. Proberen hem er onder het lopen uit te vissen blijkt een slecht plan te zijn, want ik bots prompt tegen een van mijn medereizigers op.

‘Oef, sorry,’ mummel ik in een donkerrode wollen blazer. Mijn blik klimt langs een grijs schoolembleem omhoog naar het gezicht van de drager, een centimeter of tien boven het mijne. Helderblauwe ogen onder warrig donker haar vullen mijn gezichtsveld terwijl mijn brein door de lijst met rivalen stuntelt. Zonder resultaat, want hoe kan ik nog helder denken als hij zó naar me lacht?

‘Geen punt. Ik ben Liam.’ Hij tikt tegen zijn schoolembleem. ‘Scoatney.’ Alsof dat alles is wat ik hoeft te weten.

‘Em, eh, Emily.’ Ik struikel over mijn eigen naam. *Lekker bezig. Em. Vooral geen indruk maken op de concurrentie.* ‘Ik zit op Exeter. In Connecticut. Ik heb net de vijfde afgemaakt.’ Mijn handen wapperen alsof ze aan iemand anders vastzitten. ‘Het is voor het eerst dat ik naar het buitenland ga, afgezien dan van een keer naar Prins Edwardeiland in Canada toen ik nog klein was.’ Godsamme, nu bazel ik ook nog, alsof het nog niet erg genoeg was dat ik mijn eigen naam niet wist. Mijn reisgeschiedenis boeit hem toch helemaal niet?

‘Cool. Daar ben ik nog nooit geweest.’ Hij wijst beleefd naar een tv-scherm in de hal waarop de Red Sox het in Fenway Park opnemen tegen de Yankees. Ik was vergeten dat die wedstrijd vandaag was. ‘Sorry dat ik in de weg stond,’ zegt hij met een verontschuldigende glimlach, ‘maar ik ging helemaal op in de wedstrijd.’

In een poging me te herpakken werp ik een blik op het scherm, net op tijd om te zien hoe de derde honkman van de Sox een grondbal terugspeelt met een schitterende worp naar het eerste honk, waarmee hij dubbelspel maakt. Mijn vuist schiet op eigen kracht omhoog. ‘Zag je dat?’

Er trekt een verwonderde glimlach over zijn gezicht en hij deinst achteruit alsof ik besmettelijk ben. ‘O, nee. Zeg nou niet dat je voor de Red Sox bent.’

‘Ik kom uit Connecticut.’ Ik steek mijn handen op. ‘Ik heb toch geen keus?’

‘Nou, je zou kunnen zeggen dat de Red Sox een stelletje losers zijn en dat je spijt hebt van je keuzes in het leven.’ In weerwil van zijn woorden glimlacht hij nog steeds naar me op een manier die, eerlijk is eerlijk, aanbiddelijk is. En deze ene keer is Nikki er eens niet bij om alle aandacht op te eisen. Of tegen me te zeggen dat honkbal stomvervelend is.

‘Wat jij wilt,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Waarom zou je in vredesnaam voor de Yankees zijn? Is Scoatney niet ergens aan de andere kant van het land?’

‘Seattle.’ Ik zie een twinkeling in zijn ogen omdat ik duidelijk niets van aardrijkskunde weet.

Maar hoe zou ik moeten weten waar al die andere scholen zitten? Trouwens, voordat ons gezin instortte als een gammele wolkenkrabber was ik een briljante leerling.

‘Ik ben in New York opgegroeid,’ vervolgt hij. En terwijl hij praat, haalt de volgende Yankee die aan slag is uit naar een fastball. We zien allebei hoe de bal naar het linksveld suist en over de muur verdwijnt. Homerun.

Liams glimlach is zowel zelfvoldaan als meewarig. ‘Trouwens, waarom zou ik niet voor het beste team zijn?’

Mijn mond gaat open, maar mijn brein laat me totaal in de steek. Waar is de gevatte repliek? De geestige tegenzet? Waarom sta ik hier zwijgend en met open mond naar die aantrekkelijke gast te staren die me net heeft afgetroefd?

‘Em, kom nou!’ Dylan, de schat, wenkt me vanuit de rij.